

JACOB SKYGGEBJERG

Født 1985. Forfatter, skribent, rapper og litterær konsulent. Han debuterede som forfatter med 'Vor tids helt' i 2013. Siden har han udgivet 'Hvad mener du med vi?' i 2015 og 'Jalousi' i 2017.

En **klumme** er en journalistisk genre, hvor en person, der ikke behøver at være ansat på avisen, skriver om et aktuelt emne med en subjektiv vinkel og ofte i et kreativt, engagerende sprog.

Dette er en klumme. Klummen er udtryk for skribentens holdning.

'FUCK YOU' til Moder Natur: Vi ses på Mars, når klimaet går amok og lokummet eksploderer

Hvis man kun er i politik for magt, prestige og skægge flyveture, bliver det svært at gennemføre de livsnødvendige klimatiltag.

Apokalypsen er over os. Der er ingen fremtid, og fortiden vil også forsvinde. Det ved vi alle sammen godt, men vi gider sgu ikke gøre noget ved det. Det er for besværligt. Jaja, klap lige hesten, lad os nu se, om det går så galt, siger vi, og gør os det mere mageligt, skåler lidt i bobler og snakker lidt om vejret.

Det er hovedsagelig økonomi, det handler om: Vi kan ikke stille om, siger vi. Det vil være katastrofalt for økonomien. Men hvis man er ved at dø af forældthed, og

lægen siger, man skal dø i morgen, hvis ikke man stopper, så kan man også godt stoppe – bum. Man siger jo ikke: Ahr, jeg bliver da nødt til at skære langsomt ned.

Men hvad fanden – det er jo allerede samstemmigt og begejstret besluttet, at vi bare skrider til Mars, når lokummet eksploderer – for menneskeheden skal overleve, koste hvad det koste vil. Gud forbyde, at vi skulle stå til ansvar for vore gerninger! Og hvor henrivende bliver det ikke også, når den dag oprinder, hvor vi kan slå os ned i en lille grå kapsel til et liv, hvor naturen intet længere er for os andet end noget, vi må beskytte os imod hvert vågne såvel som sovende sekund. En ugæstfri rød planet – en ørken – hvor vi alle kan 'leve' i fuldkommen afhængighed af og underkastelse for teknologien. Meget bedre end at kunne gå i skoven, gå på stranden, gå i teateret, se solopgange, se på fugle, se på snefnug. Bare et liv, der udelukkende handler om at holde sig i live. Kunstig luft, kunstigt vand – alting kunstigt. Herligt!

Jeg er klar over, at sådanne udmeldinger er bad business. Jeg er klar over, at man vil bede mig holde kæft og sige, at jeg skal se at komme i sommerhumør.

Som statsministeren proklamerede for nylig i et af sine muntre facebookopslag, som han (i 2017 Lars Lykke Rasmussen statsminister, red.) kalder for »dagens gode nyhed«, hvor han pralede af den forfærdeligt ambitiøse beslutning om at holde igen på afgiftsstigninger på elbiler, indtil de næste 5.000 enheder er på vejene (det første, han gjorde, da han 'fik nøglerne igen', var at fjerne afgiftsfritagelsen på elbiler og bringe salget fuldkommen til standsning – men det kunne et lille pjok jo ikke vide ville ske, det er jo menneskeligt at fejle – og hvem tør bilde sig ind at kunne forudse fremtiden). Nu mangler vi bare noget sol og varme. Smileyface.

Hurra for demokratiet – den bedste styreform, 'vi' har kunnet komme i tanker om, og som nu har sørget for, at en hjerneskadet tumling er blevet indsat som verdens mægtigste menneske. Hurra for en hel verden, der kaster sig på knæ for hans vilje og skriger med på hans kæmpestore 'FUCK YOU' til Moder Natur.

Bevares, man må jo føje USA, der har gigantiske våbenarsenaler rettet mod alle i verden, har man sit liv kært. Det er igen denne tanketomme idé om, at det er bedre

at være i live end at være død – uagtet hvor gennemslående og slet et liv, der er tale om.

Og her nærmer vi os problemet og dets løsning: Politisk vilje. Politisk rygrad. At sørge for, at der bliver gjort det, der er brug for, også når befolkningen knyr – så må man arbejde på at opelske en bevidsthed om det, der er nødvendigt: At det er det bedste for befolkningen selv. At det er livsnødvendigt. Og ikke bare rette ind efter, hvad pøbelen galper om, fordi det eneste, man er i politik for, er magt og prestige og skægge flyveture.

Når en politiker endelig lægger an til at tage virkeligheden seriøst – forsigtigt prøver at foreslå nogle ændringer i dagligdagen, der kan skabe lidt lys i mørket og være en begyndelse til nogle egentlige ændringer – peger man ad ham i flok og kalder ham klovn.

Man fester videre – i den samme ulykkelige jagen efter to minutters ekstase i den materialistiske forsumpelses konstante selvfornedrelse. Man fejrer nytår, man holder jul, man synger sange om sammenhold og kærlighed. Men der er intet sammenhold, der er ingen kærlighed, og der er absolut intet at fejre.

Nej. Så er det straks mere bekvemt med Liberal Alliances Carsten Bach, der insisterer på at tale om »klimasvingninger« frem for klimaændringer – eller, som vi, os alle sammen – samstemmigt burde kalde det: klimadestruktion.

'Klimasvingninger', smiler Carsten Bach, han er i sin gode demokratiske ret til det, mens storbyer oversvømmes, hele lande drives på flugt fra tørke, og isbjørnene æder deres egne unger. Isen smelter i Sibirien og miltbrandbakterier og andre sygdomme vrirler frem af deres dvale – reaktionen: forretningsmuligheder i det snart isfrie område. Smileyface.

Forskere har påvist, at disse naturlige 'klimasvingninger' sker 170 gange hurtigere med menneskelig påvirkning, og det er bare fakta i dag. Hvordan mon det ser ud i 2100, når planetens befolkning tæller 11 milliarder mennesker?

(...)

Dagligt erfarer vi, at forskere, som i øvrigt får besked på at holde kæft og lade være med at ødelægge den gode stemning, må sætte datoen for dommedag og *point of no return* endnu nærmere – fra 1.000 år, til 100 år, til ? ... Hvad mon der venter os i morgen? Hvad mon der ville blive meldt ud, hvis forskere fik frit lejde?

Mit bud er, at ingen kan forudsige den eksponentialitet, som katastroferne ser ud til at tage til med. Kun kan vi være sikre på, at klimaet vil te sig nådesløst. Baljen er for længst flydt over, nu fosser vandet bare stærkere og stærkere. Klimaet tager ikke hensyn til, om det er søndag, om I har tømmermænd, om bedstemor ligger for døden. Det tager ikke hensyn til, om bedstemor kan løbe som en hest. Du kan ikke stikke af fra klimaet i din Porsche.

Vi ses på Mars – til et ynkeligt liv som bakterie i et økosystem, hvor vi ikke har hjemme. Hurra! Hurra! Hurra!